

Deutsch Ignác És Ignácné Sírja

Ez az apai nagyszüleim sírja Felpécen. Valamikor az 1990-es években készült a kép. Sokkal többet tudok az apai nagyszülőkről, akiket alig ismertem, mert olyan rokonaim voltak, akik meséltek. A nagyapámról, Deutsch Ignácra van egy anekdota a családban. Ő a Deutsch Lipót első feleségétől való, és mikor újból megnősült az apja, nem fűlött a foga ahhoz, hogy otthon maradjon a mostohával. És mivelhogy mészárosnak tanult, abban az időben valcoltak, azaz vándoroltak az iparoslegények, és a nagyapám egy munkakönyvvel vagy két évig járta a Monarchiát, és akkor utána úgy gondolta, hogy hazalátogat a szülői házba. És váratlanul megjelent. A második feleség éppen krumplit sütött a sütőben és szedegette ki. Megállt az tékozló fiú az ajtóban, és mondta, hogy ő kicsoda, és hazajött a családdhoz. A második feleség nagyon dühös lett. A fiú kimeredt

szemmel nézte a krumplikat, mert nagyon éhes volt. Mire az kikapott egy krumplit a tepsiből, s a frissen sült forró krumplit beleszorította a mostohafiú kezébe. A fejleményeket nem tudom, de nem hiszem, hogy sok kedve volt ott maradni. A nagyapám aztán Felpécen telepedett le. Felpécen nem folytatta a mészároságot, hanem egy kocsmája volt. A nagyapám fiatalon meghalt. A nagyapámnak volt földje is, és az özvegy fölnevelte a gyerekeket úgy, hogy majdnem mind diplomás lett. József technikumot végzett, Sándor gépésznek tanult, Béla építészmérnök volt, elvégezte az egyetemet, János pedig jogi doktor volt. És apám is járt két évet egyetemre. Nagyanyámat, Perl Marit én is ismertem, mert majdnem száz évig élt. 1841-ben született, és én még ismertem. A nagyanyámnak lehetett valamennyi iskolája, mert olvasni tudott, és olvasott is, főleg az imakönyvet. Teljesen olyan volt, mint egy falusi néni. Engem döbbenettel töltött el, hogy amit nem tudott megenni, arra azt mondta, ez jó lesz a Marinak. És azt ette a cseléd, amit ő otthagyt. A cseléden kívül más nem volt. Legföljebb a béresek feleségei besegítettek, ha nagyon szükség volt rá. De nagyon háziasan nevelte a lányait, azok tudtak sütni-főzni, és mindenféle cifra tortákat és édességeket csináltak, ha jöttek az udvarlók. Nagyanyám nagyon kemény, kardos asszony volt, de annak is kellett lennie, hogy egyedül elboldoguljon a háztartással, a gyerekekkel és a földdel. Viszont éjjel-nappal az imakönyvet olvasta, és minden imádságot tudott kívülről. Nem emlékszem, hogy ő valaha is mást olvasott volna. Emlékszem, hogy nem volt szemüvege, hanem nagyítóval nézte az imakönyvet. Mindig látom őt a nagyítóval a kezében, de mindig héber betűket látok ott. Nem hiszem, hogy érdekelte volna bármi más. Illetve érdekelte a pletyka.